

NÚMERO
SOLT
15 Cèntims

SETMANARI POPULAR INDEPENDENT

Palamós 28 de Juliol de 1928.

ANY II

NÚM. 38

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Palamós, trimestre	2'00	ptes.
Fóra, trimestre	2'25	id.
Estranger, un any	15'00	id.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

MAURI I VILAR, 2. SEGON.

Anuncis, comunicats i reclams a preus segons tarifa.
Pagaments a la bestreta.

Elogi a una beutat

A dues amigues

No voldríem pas començar aquest elogi sense referir-nos primer a aquest dissortat «Cavaller de la Solitut» que des d'aquestes mateixes planes ens ha blasmat per aquests mateixos elogis, aixís com a vosaltres, gentils damisel·les palamosines, de qui té format tan injustificat concepte. No us encaparressiu per aixó ni tampoc volguéssim esbrinar la causa del seu odi envers vosaltres. Segurament que la seva vida és trista de la tristesa de l'enyor, ignorant que precisament vosaltres, les seves odiades enemigues, (tals us considera) sou les qui podeu fer d'una vida trista com la seva un compendi de felicitat. Qué hi farem que ell no us compregui? Prou que ho sabem que el vostre cor és net de la maldat que vos atribueix i també que está en vosaltres tota la virtut de que feren gala les nostres ávies i esteu exentes de tots els pecats que sols comentent una grossa injustícia us en fa culpables.

*
**

Forçosament que aquest elogi haurá de distingir-se dels que el precediren; podríem dir que es extraordinari, és doble per ésser adreßat a dugues amigues entranyables i a les que ni tan sols en aquest afer hem volgut separar; aniran juntes com sempre van a tot arreu. Ademés que si no ho fessim aixís un dubte se'ns hauria presentat: a quina elogiar primer?

Ja hem dit que sempre van juntes formant una parella armónica per el bell conjunt de llurs vostres; són altes i ben formades i sobressurten d'entre les demés

per la seva figura arrogant i distingida. Una d'elles té el cabell castany clar i l'altra. . . . també, cosa de la que al contrari del de la «Solitut» no hem de fer-n'hi cap retret, ja que ens plavia quan el seu cabell era negrenc i ara que s'és tornat ros ens agrada igualment.

Ens agrada veure-les juntes arreu ostentant la seva bellesa jovenívola i el seu posat de regines a les que segurament no es negaria de retre homenatge ni tampoc el Cavaller que tant hem hagut d'esmentar.

JOAN MIQUEL HISPEIRU

Carnet d'un excursionista

Les Agudes (Montseny)

La flora de la falda de les Agudes va marcant escalonadament, amb els seus tons, les diferents altituds de la muntanya, fins a arribar al cim de roca pelat i sense una herba.

Al peu de la vessant de Sta. Fé un gran bosc de castanyers alts i ben arrençerats, semblen més que un bosc, un jardí, amb un rierol de corrent suau amb fulles seques que hi neden i que la corrent s'emporta a poc a poc. Aquest bosc, a mida que va pujant-se la muntanya, va aclarint-se, deixant clapes on només hi ha ginebrons i arços i escardots, per entre mig dels quals es belluguen les sargantanes de color xacolata i algun lluert i serpeta roents del sol.

També es barrejen amb els castanyers alguns abets,

de fullam vert-negre, que ressaltava damunt del vert clar dels castanyers.

Peró al últim arriba que aquests abets s'acaben i només entre el pedruscall negre i rodoladís, hi creixen unes herbes petitones i arrapades i unes altres, que al cap-de-munt d'una tija verda fan una floreta blanca com un lliri, amb una coroneta de color d'assafrá i or al mig de les fulles. És el «edelweis» (blanc noble) com en diuen a Suïssa, que a l'hivern, quan encara la neu cobreix els pics més alts, ja hi floreix i confón la seva blancor amb el blanc de la neu.

D'aquesta flor hi ha troços que n'están completament coberts i al costat de la negror de les pedres i del vert dels castanyers i abets fa un conjunt bellíssim.

Quan s'acaben les darreres plantes, el terreny está només cobert de les roques, que la neu, a l'hivern i el Sol, a l'estiu, esberlen i rodolen pendent avall, i en un recó d'un penyal, arredossat, hi ha un avet corpulent, vell i solitari que sembla que s'hi hagi perdut.

Del pic més alt de Les Agudes, sembla que hom tingui als seus peus estés, un mapa en relleu de Catalunya. Les carreteres que serpejen pels flancs de les muntanyoles de la plana, s'hi destaquen com una cinta groguenca, i els rius com unes cintes blavisses i lluentes.

La carena de Les Agudes s'allarga amb els seus pics fins al Turó de l'Home i al Coll del Vent. A ponent la serra de Matagalls, negre i fosca, que el sol ponent tenyeix de vermelló. Sota mateix d'aquest pic de Les Agudes i en la Vall que fa amb el Matagalls hi ha Sant Marçal, amb la seva ermita, que per baixar-la s'ha de passar per un camí que només de veure'l fa rodar el cap.

A l'altre vessant, la de migjorn, la vall de Sta. Fé. Des d'ací dalt l'Hotel sembla una caseta minúscula, de fira, i els dos llacs de les rescloses, dos espills, on s'emmira el sol abans de pondre's.

Més enllà la plana, fins al Montnegre i fins a mar cap allà a Blanes i les Gabarres, de darrera les quals s'aixeca, allunyat, el Pireneu, una mica envolcallat de calitja. I anant donant la volta les Guillerries, que s'amaguen darrera de Matagalls per un cap i més enllà Sant Llorenç de Munt i Montserrat amb les seves punxes com una serra; i més baixa la muntanya del Tibidabo que ens tapa la ciutat de Barcelona.

Des d'ací dalt totes les poblacions que es veuen encerclades per aquestes muntanyes són iguals. No tenen altra diferència que el nombre de cases, però pel demés totes són iguals i s'assemblen. I al mirar-les, hom es diu seguidament, perquè hi ha d'haver rivalitats entre aquestes poblacions que són germanes? I hom pot arribar a entendre menys perquè moltes vegades

els fills d'una mateixa població poden arribar a renyir i esdevenir enemics irreconciliables, pel sol fet de que uns vagin a ballar a la sala de dalt i els demés a la sala de baix.

F. JUANALS I DAGAS

Glosari setmanal

Quan ens pensàvem que la carretera de Palamós a La Fosca estava ja totalment enllestida heu-vos ací que un jorn la veiem embellida amb uns pals que simulen una pared a fi i efecte que els nombrosos veicles que a tothora hi passen no es vegin en perill de despenyar-se.

No sabem fins a quin punt poden aguantar aquests pals. No interessa però. El cas, el més xocant d'aitals pals és que estan curosament pintats amb llistes vermelles i blanques i que de lluny es confonen fàcilment amb una quadrilla de presidiaris.

Si aixó no és originalitat.

Com que era festa Major, de Palafrugell i perquè els asos locals poguessin aprendre i al ensems reposar, la junta del Palamós S. C. decidí que els seus jugadors fessin festa. Per aquest motiu diumenge van dir-los-hi:

«Nois, avui no es juga. Aquí teniu una entrada i cap a Palafrugell falta gent. A aprendre com juguen els de Sans, a divertir-se i a descansar, que la calor apreta i s'apropen partits difícils».

I els asos feren via vers Palafrugell. N'hi hagueren dos, esportius enciclopédics, que no estaven per descansar i s'en anaren a boxar a una vetllada que donava la novella entitat C. E. i E. Després de lluir el tipet i amb les barres ben madures tornaren a Palamós amb unes quantes dents de menys però amb una honorable victòria.

Si la junta no els diu que descansin no sabem el que haurien fet.

Els del «Port» continuen amb aquella contància l'organització de verbenes. Diumenge hi havia molt poca gent, malgrat que el ball es de «gorra».

Es el que diu l'adagi: «De desagraïts l'infern n'és plé».

Hem tingut ocasió de comprovar que les noies pa-

lamosines porten els vestits un poc mes llargs que fins ara. No ho estranyem gens. Tanmateix esperavem que es donarien compte de l'error que representaven els vestits massa curts.

Més a més de futbolista en Rosalench és un bon boxador. El seu darrer contrincant, en Ros de Girona, tingué ocasió de comprovar-ho en la prop-passada festa Major de Palafrugell.

Ah! De bon boxador també ho és en Madriles que igual que el seu company de equip, també va saber triomfar.

Ara que el triomf d'en Rosalench fou aconseguit per ell sol i el de l'altre, en comandita amb una segona persona. Una noia que es passá el dia resant.

—Encara vas als banys?

—Sí.

—Hi ha molta gent?

—Ja ho crec.

—De noies, com está?

—Molt rebé. I que van a la «fresca»!

MISS PALAMÓS

Crítica teatral

I Exposició

No és el valor estètic de l'obra lo que ens ha induït a fer aquest comentari, ni la celebritat ni el treball dels actors, que en aquest cas es redueixen a un simple bromista, el tan gastat i ja vulgar clown, pierrot o pallaso, quina missió és la de inventar nous procediments, nous «trucos» per a excitar la hilaritat dels espectadors. Són precisament aquests últims, per la seva actitud singular, inusitada, que ens han cridat l'atenció. Voldríem parlar únicament d'ells, però a fi de que nostre comentari sigui més complert, el farem extensiu fins a l'autor relacionant aquests dos elements, actor i públic, que, en aquesta ocasió, han interpretat conjuntament la comedia original per demés i singularment rara, que s'ha desenrotllat tinguent per teatre a Palamós i per escenari «Costa Brava». Ha estat el clown «El Cavaller de la Solitud»; i el públic, l'element jove d'aquesta localitat.

S'alça el teló. Apareix el pierrot i comença a plányer la poca serietat del públic. Els tracte a ells de papagais garladors i insubstancials, i a elles de superficials, de nines de cartró, pepes de cel·luloide, dametes de llautó, flors artificials, etc. etc. Els diu qu'ho són tot, menys homes, prodigant-els-hi un sens nombre d'elogis poc envejables. Mentres va parlant ell mateix s'exalta, i apar unes voltes trist i enyoradís en la solitud en que viu, i altres majestàtic i greu, com jutge inexorable qu'els tira en cara llur apartament de la serietat i dignitat que deu tenir un home; tantost riu escandalosament burlant-se d'ells, o bé es lamenta d'ésser ell l'únic HOME d'entre tots els allí congregats, plorant de la tristor que aquella soletat li dona.

I ells, els espectadors de sang d'horxata, qué fan? Mireu-los enfonsats en llurs seients, boca-badats. Escolten. Mireu-los bé. Fins més amunt del cabell, molt més amunt, veureu que a cada costat de cap se'ls hi aixeca un òrgan molt semblant a fulles de blat de moro: les orelles, per cert molt llargues, semblants a les de certs animals notables en aquest concepte.

Escolten. Però res més. Jo crec que no senten al pierrot, o si el senten no saben ço que senten; s'els insulta, s'els bescanta, i res. Ni un mot de protesta, ni una demostració d'indignació, ni una manifestació, res! Sols se sent el brugit de llurs orelles en lluita contra qualque mosca impertinent. Es dirá que no saben ni proferir una exclamació? Però al menys, ja que no fan res més, bramessin!

LLUIS GAY

FUTBOLERES

Palamós. S. C. o

Granollers, S. C. 3

Dimecres, diada de Sant Jaume, fou jugat aquest partit. Bon públic, bon sol i joc dolent foren les seves característiques.

Després del brillantíssim partit dels locals contra el reserva de la «U. S. de Sans», no esperavem una actuació tan incolora i insubstancial. Es clar que mancaven Aliu i Ventura i que Rosalench, que segons diuen havia sortit a jugar indisposat, hagué de retirar-se a la mitja part. Però l'onze que arrengrerá el Palamós podia fer-ho millor, molt millor.

La grossa ventatje amb que els forans sapigueren (?)

acabar la partida no és fidel reflexe del desenrotllament de la mateixa. Si bé en les seves arrencades hom hi vesllumava una intel·ligència que no tenien els locals en arribar a la porta tan dolents eren uns com els altres. Podien ben bé donar-se la mà. Més clar. No creiem possible que la davantera granollerina encolomi tres gols al Palamós en condicions normals. En aquest partit els varen marcar, és veritat, però, de quina manera!

El primer vingué d'un batibull davant el marc de Mayor i l'entrà, creiem que Ribas, en complicitat amb en Mayor. El segon fou culpa de Dimas i Mayor puix que el primer entregà malament la pilota al segon i Mayor es quedà tranquil veient com la pilota entrava mansament a la seva xarxa. Garí aconseguí el tercer i últim que tampoc fou gaire vistós.

Resumint: el Palamós es comportà malament i el Granollers tampoc va saber satisfer-nos. Ens pensàvem que era un equip més perillós del que ho fou dimecres. Es destacaren Garí i Martí, els més treballadors i bons dominadors de la pilota encara que els manca decisió en el xut.

D'els locals Dispés fou el més encertat i a la segona part també Molla, que fou l'autor de totes les arrencades palamosines malgrat no jugar en el seu lloc habitual. Gou el més sincer i treballador de tots i entusiasta, però no pas encertat. Company, Ribas i Rosalench sense convèncer com tampoc ens convencé Barti que a la segona part suplí a Rosalench. Regulars Ribera i Bosacoma i poc actiu Roger.

La partida fou arbitrada per Ballell i els equips eren:

«Granollers S. C.»:- Zapata, Saló, Faig, Ortunyo, Castro, Ventura, Pei, Martí, Garí, Escrits, Durán.

«Palamós S. C.»:- Mayor, Dimas, Dispés, Gou, Company, Bosacoma, Molla, Ribera, Rosalench, (a la segona part Barti), Ribas, Roger.

KEEPER

Suscrivius-se, anuncieu a «COSTA BRAVA»

Raó: S. PLAJA Munt 34 Palamós

AQUEST NÚMERO HA ESTAT REVISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA.

Qu'amb tu per sempre em vull perdre!

(Lletreta)

A tu amb tot l'afecte. M.

Ja que un jorn amb sos destells,
lo bell sol d'infinatat,
... lo sol de felicitat
el fret gel per fi va fondre
dels rencors llunyans i vells,
vina ja, ajuntat amb mi
que vull fer amb tú el camí,
Qu'amb tu per sempre em vull perdre.

Per far hermós nostre amor
allumat, per els teus ulls,
seguirem de joia curulls
de la vida el camí tendre,
impulsats per nostre cor.
No'm deixis, no, amb desconsol
fer la via jo tot sol.
Qu'amb tu per sempre em vull perdre

Els jorns veiem amb dolor
com aucells de nostres mans
s'esmunyen, com dels aimants
volguessin prendre la joia,
deixant-lis tan sols l'enyor. . . .
Seguim, seguim als aucells,
anem estimada amb ells,
Qu'amb tu per sempre em vull perdre

I quan ja fet lo camí
la mort del cor el baeig
pari, sens llur remoreig
nostre cos, romandre fassi
ert i fret, vina ¡ai! amb mí.
¡Escolta'm! . . . Qu'en lo fossar
també amb tu vull reposar.
¡¡ Qu'amb tu per sempre em vull perdre!!

EL JOVINCEL SOLITARI

Noticiari

El dimecres tingué lloc un ball de verbena en el jardí del Centre R. Federal que malgrat llur clasicisme, doncs era amb manubri, no assolí gaire éxit.

S'está treballant activament en l'adoquinat del carrer de Cervantes. Probablement en la pròxima setmana quedaran les obres enllestides.

Com en anys anteriors hem d'ésser espectadors de focs imposants que es produeixen en els boscos. El dimecres veiérem aixecar-se una immensa columna de fum per la part de Calonge que aná prenent proporcions alarmants en les hores de la nit, éssent bastants els palamosins que s'hi traslladaren. Sembla que una masia hagué de demanar auxili per tal d'evitar que el foc hi fes presa, acudint-hi uns centenars de calongins que pogueren allunyar el perill.

El Casino L'Unió celebra el seu primer ball estiuenc amb l'orquestrina Bevisquis amb força éxit.

Aprofitant la diada de St. Jaume el Centre Agrupació Republicana del veí poble de St. Joan, organitzá una excursió colectiva a Olot i Banyoles.

Amb éxit sempre creixent el Casino «El Port» segueix organitzant verbenes. La del dimecres passat, per la gran gentada que s'hi congregá, assolí el caràcter de vertader esdeveniment.

Aquesta nit l'Associació de música celebrarà un concert que tindrà lloc en el Teatre Carmen a càrrec del renomnat Trio de Barcelona.

Durant aquesta setmana la calor s'ha fet sentir de debó per lo que ja no cal dir com ha estat concorreguda la nostra platja en l'hora del bany.

Entre les projeccions cinematogràfiques darrerament exhibides en aquesta localitat cal esmentar «El negre que tenia l'ànima blanca» i «La Cabanya del oncle Tom» ambdues projectades a L'Economic Cine.

JOAN REIG I ALBOSA

Aparejador i constructor d'obres

PLÀNOLS. PROJECTES I PRESSUPOSTOS

Munt, 54

ALAMÓS

Reservat per a la

Tintoreria "LOS MIL COLORES"

S. Plaja Villena

Centre General de Suscripcions

Venda i suscripció a tota mena de periòdics i revistes nacionals i estrangeres.

Corresponsal de les principals editorials de Barcelona i Madrid.

Royal Sport Bar

Cervantes, 38 i 40

Begudes de marca - servei acurat - Lloc de reunió dels aimants dels sports

*Delicado
obsequio...*

es...
MARIA ARTIACH
la exquisita galleta, dulce y sabrosa
amiga de paladares refinados.

Desayuno ideal, postre exquisito,
complemento indispensable de
una buena comida, la auténtica
MARIA ARTIACH
la galleta por excelencia, está en
todas las mesas, a todas horas.

*Carlton Tea
Biscuit*

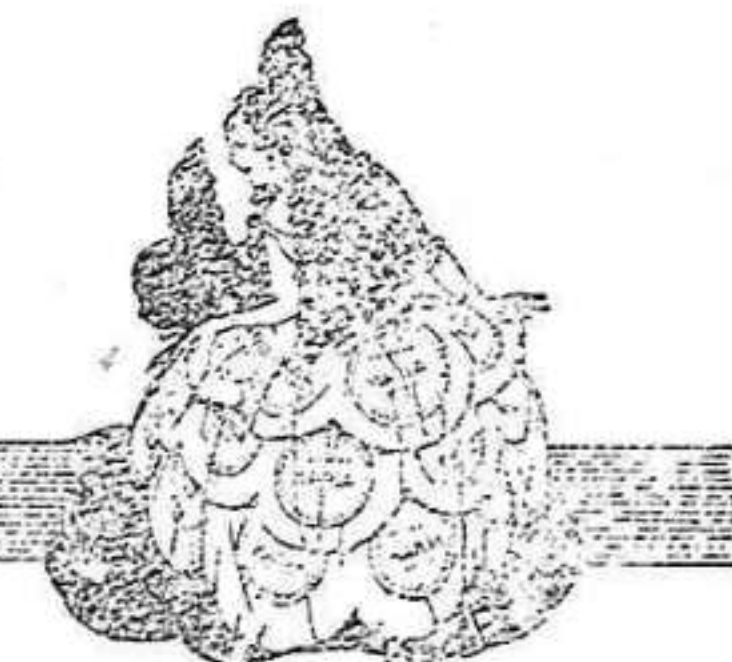

*Aristocrática
y excelente para el té*

PIDA VD. SIEMPRE GALLETAS

MARIA

Artiach

MARIA ARTIACH